

ת"פ 3498/11/14 - מדינת ישראל נגד ח.ט., הנאשם

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 3498-11-14 מדינת ישראל נ' ט'

בפני כבוד השופטת מאיה אב-גנים ויינשטיין
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

באמצעות עוה"ד יצחק חנוך
נגד

ח.ט. - הנאשם

באמצעות עוה"ד אביחי חג'בי

גזר דין

1. הנאשם הודה והורשע בתקיפת בת זוג שגרמה לחבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). בהתאם לעובדות כתב אישום המתוקן, ביום 13/03/14 בסמוך לשעה 23:00, על רקע ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת (בת זוגו לשעבר), תפס הנאשם בצווארון חולצתה, גרר אותה תוך כדי שמשך בשערותיה לכיוון מדרגות הבית, והטיח את ראשה בקיר.

כתוצאה ממעשיו, התעלפה המתלוננת לזמן קצר, ונגרמה לה נפיחות בראשה. אין מחלוקת בין הצדדים שהמתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי.

תסקיר שירות המבחן:

2. בהתאם לתסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם, המדובר בנאשם בן 51, גרוש ואב לשלושה ילדים, ללא עבר פלילי. שירות המבחן התרשם שהאירוע האלים המתואר בכתב האישום, הינו אירוע חריג, אשר אינו מאפיין את אורח חייו של הנאשם. כמפורט בתסקיר, הנאשם הינו אדם נורמטיבי, אשר אינו נוטה לפעול באופן אלים בדרך כלל.

הנאשם קיבל על עצמו אחריות מלאה על ביצוע העבירה, הביע בושה, צער וחרטה על התנהגותו. בהמלצת שירות המבחן, השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית המיועדת לאנשים שביצעו עבירת אלימות במשפחה, כדי לקבל כלים ודרכי התמודדות עם מצבי דחק בעתיד.

3. בתסקיר מיום 04/12/16 נכתב, שהנאשם השתלב בצורה טובה בטיפול, ונמצא בעיצומו של תהליך חיובי ומשמעותי. נוכח פרק הזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה, בהתחשב בכך שהקשר עם המתלוננת הסתיים, החרטה שהביע, נטילת האחריות ועמדתה של המתלוננת שאין היא חוששת מפני הנאשם, המליץ שירות המבחן על אפיק שיקומי טיפולי שיכלול צו של"צ בהיקף של 200 שעות וצו מבחן לשנה. שירות המבחן הוסיף והמליץ לבטל את הרשעת הנאשם, שלא לגרור פגיעה בפרנסתו ובתעסוקת הנאשם, העובד כנהג בחברת הסעות.

4. בתסקיר משלים מיום 13/02/17, צוין שהנאשם ממשיך להשתתף בקביעות בקבוצה טיפולית הייעודית לאנשים שביצעו עבירת אלימות במשפחה. הנאשם מצוי בעיצומו של הליך טיפולי משמעותי מאוד וניכר שחוזה שינוי בעמדותיו הפנימיות. מנחות הקבוצה מסרו שהן רואות חשיבות בהמשך השתתפותו בקבוצה. שירות המבחן שב על המלצתו לעניין העונש.

הממונה על עבודות השירות:

5. הנאשם נמצא כשיר לעבודות שירות, ללא מגבלות.

טיעוני הצדדים לעונש:

6. ב"כ המאשימה טען שהמדובר באירוע אלים ביותר במסגרתו גרר הנאשם את המתלוננת משערותיה והטיח את ראשה בקיר, אירוע שגרם לה לעלפון לזמן קצר ולנפוחות. בשים לב לכך שמתחם הענישה הראוי כולל מאסר שבין מספר חודשים לשנה ואף מעבר לכך, הרי שעמדת שירות המבחן קיצונית ביותר. כנטען, שירות המבחן לא הצביע על פגיעה קונקרטיית בנאשם במקרה שההרשעה תיוותר על כנה.

בטיעונו הפנה ב"כ המאשימה לסעיף 13ד להסכם העבודה עם הנאשם ולפיו, הנאשם יפוטרו אם יורשע בעבירה פלילית שיש עמה קלון, מקרה שונה מהמקרה שלפנינו. בנוסף, המדובר במעסיק פרטי ובית המשפט אינו שבי ביחסים שבין המעסיק לנאשם.

7. בשים לב למעשיו הקשים של הנאשם ומנגד, לטיפול שעבר, עתרה המאשימה לששה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן.

8. ב"כ הנאשם עמד על כך שהמדובר באירוע בודד שלא קדם לו תכנון. המדובר במעידה חד פעמית על רקע יכוח ובתקופה בה היה הנאשם שרוי במצב נפשי קשה ("תקופה דכאונית"), בה היה זקוק לליווי וסיוע. "רגע של טירוף", כדבריו. המדובר באדם נורמטיבי, שאינו נוטה לפעול באופן אלים, נטל אחריות מלאה והביע בוושה וחרטה. בנוסף נטען, כי הסבירות להישנות העבירה, נמוכה.

בנסיבות תיק זה, מידת הפגיעה בערך החברתי אמנם אינה ברף הנמוך, אך גם אינה ברף הגבוה. המתלוננת לא נדרשה לטיפול רפואי. מבלי להקל ראש במעשי הנאשם, החבלה הייתה נפוחות ולא מעבר לכך.

9. ב"כ הנאשם טען, שבפסיקה נגזרו על נאשמים עונשים במנעד רחב. במקרים חמורים מהמקרה דנן, נפסקו גם עונשים ללא הרשעה. מתחם העונש ההולם, לטענתו, נע בין צו של"צ למאסר בעבודות שירות.

10. אשר להרשעה נטען, כי הנאשם עומד בכל מבחני הלכת כתב, ויש מקום לבטל את הרשעתו.

התסקיר בעניינו של הנאשם חיובי במיוחד. המתלוננת אינה חוששת מהנאשם ומאשרת שהמדובר באירוע חד פעמי. הנאשם השתלב בקבוצות טיפוליות ועבר שיקום מרשים. האינטרס הציבורי ייצא נשכר אם אנשים ידעו שבתי המשפט מתחשבים בהליכי שיקום. ב"כ הנאשם עמד גם על חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, כשלוש וחצי שנים.

11. ב"כ הדגיש את נסיבות חייו של הנאשם, כפי שתוארו בתסקיר, וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, הן לעניין ביטול ההרשעה והן לעניין העונש. לגישת ב"כ, ככל שההרשעה לא תבוטל, תפגע פרנסתו של הנאשם

כנהג מקצועי. בהקשר זה הפנה ב"כ לתקנות התעבורה.

מהמסמכים שהגיש, הכוללים רשימת חובות בהוצאה לפועל וצו כינוס בתיק פש"ר, עולה, לטענת ב"כ, מצב כלכלי קשה של הנאשם. ב"כ הוסיף, כי ככל שהנאשם ישלח לעבודות שירות, לא יוכל הוא להתפרנס ולפרוע חובותיו.

12. הנאשם הביע חרטה ובושה ממעשיו, וביקש מבית המשפט להתחשב במצבו ובשיקום שעבר.

דין:

שאלת ההרשעה:

13. כלל הוא בדין הפלילי, שאדם שביצע עבירה צפוי להיות מורשע בדין. אין מחלוקת, כי הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת אשמתו ומממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני (ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל. 31/12/07. ראו גם ע"פ 2555/12 חי נחמיאס נ' מדינת ישראל. 09/01/14).

עם זאת:

"בנסיבות חריגות ומיוחדות, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, ובהתחשב במכלול הנתונים הרלבנטיים לעניין, ניתן לעשות שימוש בסמכות אי ההרשעה" (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' דני קליין. 04/09/07; ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל. פ"ד נב(3) 337, 342).

קרי-הימנעות מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה היא חריג שיופעל במקרים נדירים בלבד. ניתן להגיע בגזר-דין לתוצאה של אי-הרשעה רק **בנסיבות יוצאות דופן**, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה.

14. בבואו לשקול האם להימנע מהרשעה, על בית המשפט לאזן בין האינטרס הציבורי לבין נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. מחד גיסא- ככל שהעבירה חמורה יותר, הכף תטה לעבר ההרשעה. מאידך גיסא- כשם שהענישה הינה אינדיבידואלית, כך על בית המשפט לבחון פרטנית את הנאשם העומד לדין.

15. בכגון דא נפסק במקרים דומים, שנוכח חומרת העבירה והאינטרס הציבורי, מן הראוי להותיר את ההרשעה על כנה:

"ראוי שידע כל גבר אלים כי הרמת יד על זוגתו, כמוה כחתימה עצמית על גזר דין חמור, השולל את חרותו. כחומרת התקיפה, כך חומרת הענישה, כשנסיבותיו האישיות מתגמדות, לנוכח חומרת העבירה" (הדגשה הוספה)(ת"פ (מחוזי חי') 5002/06 מדינת ישראל נ' חיים אביטן. 27/03/06).

"רכיב של אי הרשעה אינו נכלל בגדר מתחם זה וברע"פ 5062/12 שרון נ' מ"י (לא פורסם), ניתן ביום 28/6/12, נקבע כי: "...אין מנוס מהשרשת התודעה, כי למעשי אלימות במשפחה... מחיר שמטרתו גמול, לקח והרתעה, ובתי המשפט מצווים להילחם בהם" (ת"פ (ראשל"צ) 15273-03-10 מדינת ישראל נ' פלוני. 31/10/12).

עמוד 3

16. בטיעונו אישר ב"כ הנאשם שמקריאת כתב האישום המתוקן, "אנחנו נחרדים" ואכן, המדובר במעשים חמורים ובאלימות קשה. בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, **רק במקרים נדירים**, ניתן יהיה להימנע מהרשעה בדיון. יפים לענייננו דברי כב' בית המשפט המחוזי בירושלים בהליך שנסיבותיו דומות:

"המערער דחף את המתלוננת וחבט את גופה בקיר, וכתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת חבלות בזרועותיה, בפניה ובבטנה. לנוכח מהות העבירה ונסיבות ביצועה, צדק בית-משפט קמא בהחלטתו להרשיע את המערער. ההרשעה מתחייבת משיקולי גמול והוקעת המעשים, וכן מטעמים של הרתעה אישית וכללית. העבירה בנסיבות ביצועה אינה מאפשרת לוותר במקרה הנדון על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה הנוגעים לאינטרס הציבורי..."

הנסיבות לקולא, שפורטו על-ידי באת-כוח המערער בהודעת הערעור בכתב ובטיעוניה לפנינו, ובין-השאר: הודאתו של המערער, החרטה הכנה שהביע על מעשיו, חלוף הזמן מעת האירוע, ההליך הטיפולי שהביא לשיקום היחסים בין בני הזוג - קיבלו את ביטויים ברכיבי הענישה, אך אין בהן כדי להצדיק הימנעות מהרשעה" (ע"פ (י-ם) 28138-02-16 ח' ל' נ' מדינת ישראל. (07/09/16).

17. ב"כ הנאשם טען שבמידה וההרשעה תיוותר על כנה, יפוטר הנאשם מעבודתו כנהג ציבורי. בהקשר זה יצוין, כי בהתאם לתקנות התעבורה, לרשות המוסמכת נתון **שיקול הדעת** האם למנוע מתן רישיון נהיגה או לחדשו עקב הרשעה בדיון. בהינתן וסוגיית חידוש הרישיון נתון לשיקול דעת הגורמים המוסמכים בחוק, הרי שחשש הנאשם אינו בגדר פגיעה וודאית.

גם בהתאם לחוזה העבודה, מעבר להעסקת הנאשם בתפקיד "נהג או בכל תפקיד אחר ו/או נוסף שיוטל עליו ע"י המעביד" (סעיף 2'א' לחוזה העבודה שהוגש), הרי שגם סעיף 13ד' אליו הפנה ב"כ הנאשם, אינו מצביע על פגיעה וודאית בנאשם. בהתאם ללשון הסעיף:

"... יהיה המעביד רשאי להפסיק תוקפו של חוזה זה ואת העסקתו של העובד בכל עת וללא כל הודעה מוקדמת וללא תשלום חלף הודעה מוקדמת, במקרה של מעילה באמון כלפי המעביד ו/או גרימת נזק בזדון לחברה ו/או הפרת התחייבויותיו כלפיה... או במקרה של עבירה פלילית שיש עמה קלון, ו/או בנסיבות בהן ניתן לשלול פיצויי פיטורים מעובד עפ"י הדין הנוהג בישראל" (הדגשות הוספו).

18. מלשון הסעיף עולה שהמדובר בשיקול דעת המעביד ("המעביד רשאי") וכן, שהאיסור הוא **לביצוע** עבירה שיש עמה קלון (שלא נקבע בתיק שלפניי), ובכל מקרה לא לשאלת **ההרשעה**. הרשעה לכאורה אינה מעלה ואינה מורידה בהקשר של הסעיף אליו הפנה הנאשם. עסקינן לכל היותר בפוטנציאל לפגיעה תעסוקתית.

19. כידוע, בגדר שיקוליו על בית המשפט להביא בחשבון גם את הצורך בהרתעה אפקטיבית של עבריינים אחרים. במקרה שלפניי, אינטרס הנאשם נסוג מפני האינטרס הציבורי. אף אם ישנו חשש לפגיעה עתידית מסוימת במקום עבודתו של הנאשם, אין מכך מנוס בהתחשב בחומרת מעשיו.

"העבירה מן הסוג דנן, אינה נמנית, ככלל, בגדרן של העבירות בהן ניתן להימנע מהרשעה,"

אלא במקרים חריגים ביותר" (עפ"ג (חי') 62787-02-15 פלוני נ' מדינת ישראל. 14/05/15).

20. ברע"פ 4357/13 פלוני נ' מדינת ישראל (23/06/13), נדון מקרה בו חרף הסדר בין הצדדים לסיום ההליך ללא הרשעה, דחה בית המשפט את ההסדר, הותיר את ההרשעה על כנה בקובעו, "אני סבור כי לא נתקיימו התנאים הדרושים לסיום ההליכים ללא הרשעה, ואפילו היה חשש לפגיעה עתידית כלשהי בנאשם הרי שלא היה מכך מנוס בהתחשב בחומרת מעשיו". ערעור שהגיש הנאשם על ההרשעה, נדחה (עפ"ג 36028-02-13). בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון, נדחתה אף היא, תוך שבית המשפט העליון מבהיר, שלא מתקיים אף אחד מן התנאים הנדרשים לצורך אי-הרשעתו של נאשם, בהתאם להלכת כתב. קרי, גם האינטרס הציבורי מצדיק הותרת ההרשעה על כנה.

21. למרות שלא שוכנעתי שבהרשעה יהיה כדי לגרום לנאשם לנזק מוחשי וקונקרטי, אזי כאמור לעיל, אף אם מדובר היה בפגיעה קונקרטית, הרי שנוכח חומרת העבירה, לא היה בכך כדי לאפשר ביטול ההרשעה. לא מצאתי כי עסקינן במקרה בו עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חומרתה של העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה. הנזק שעלול להיגרם לנאשם, אינו עולה באופן בלתי סביר על חומרת העבירה. במקרה שלפניי, האינטרס האישי של הנאשם נסוג מפני האינטרס הציבורי.

22. המלצת שירות המבחן בעניינו של הנאשם אינה מעניקה משקל הולם לשיקולי הגמול, ההלימה וההרתעה ומכאן, שההרשעה תיוותר על כנה.

מתחם העונש ההולם:

23. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק העונשין). לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

24. הערך החברתי שנפגע בביצוע עבירה של אלימות כלפי בן זוג, הוא שלמות הגוף וזכות האדם לאוטונומיה על גופו, כבודו ובטחונו האישי, ובכלל זה הביטחון בתוך המערכת הזוגית. בית המשפט העליון עמד על חומרת עבירות האלימות המתבצעות בתוך התא המשפחתי, האמור להיות "אזור סטרילי" מפני אלימות. יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הנה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי" (ניתן ביום 11/10/07).

25. בת"פ (בי"ש) 29585-06-15 מדינת ישראל נ' פלוני (13/07/16), סקרתי את מדיניות הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם, פסיקה הכוללת עונשים במנעד רחב, אשר על פי רוב כללו מאסר, שבמקרים המתאימים ניתן לרצותם בעבודות שירות.

25.1 בעפ"ג (י-ם) 41415-04-15 פלוני נ' מדינת ישראל (23/08/15) נדחה ערעור שהוגש על

חומרת העונש שהוטל על המערער- 50 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן חודשיים מאסר על תנאי. בנסיבות המקרה, המערער הודה והורשע בכך שבעקבות ויכוח בין בני הזוג, אחז המערער בצווארה של המתלוננת ואיים כי יחנוק אותה. המערער הכה את המתלוננת באמצעות ידיו בחזה ובידיה. כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלוננת שטפי-דם תת-עוריים ורגישות בצלעות.

25.2. בע"פ (חי') 6003-11-10 אנדרי דריאבין נ' מדינת ישראל (13/01/11), הוגש ערעור על העונש שהוטל על המערער- 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 3,000 ₪. שם המערער הודה והורשע בכך שבמהלך וויכוח עם רעייתו, אחז בשערות ראשה ובידיה, ועקב כך היא נחבלה ונגרמו סימנים כחולים בזרועותיה. בנוסף, דחף המערער והפיל את בנו. ערכאת הערעור דחתה את הערעור על מרבית רכיבי הענישה (פרט להתערבות בקביעת המאסר המותנה ותנאי השחרור), וקבעה שהמאסר בעבודות שירות מידתי והולם את נסיבות המקרה.

25.3. בת"פ (י-ם) 42845-04-14 מדינת ישראל נ' פלוני (10/04/16), הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. שם הנאשם תפס את ידה של המתלוננת ועיקמן בחוזקה. כתוצאה מכך, נגרם למתלוננת שבר בזרת ידה. על הנאשם נגזרו 200 שעות של"צ, מאסר על תנאי וצו מבחן למשך שנתיים וזאת, בשים לב להליך הטיפולי ולמחיר האישי ששילם בהרחקתו לתקופה ממושכת מביתו.

25.4. ע"פ (ב"ש) 55472-04-13 אלכסנדר סולימובסקי נ' מדינת ישראל (11/12/13)- על הנאשם נגזרו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס בסך 5,000 ₪ ופיצוי למתלוננת בסך 8,000 ₪. שם הודה המערער בכך שאיים על המתלוננת והיכה אותה במכת אגרוף בצדו השמאלי של ראשה. תוך כדי התקיפה, פגע הוא במצחה של הבת, אותה החזיקה המתלוננת בידיה. ערכאת הערעור דחתה את הערעור והותירה את ההרשעה על כנה.

25.5. בת"פ (ראשל"צ) 28841-09-12 מדינת ישראל נ' פלוני (25/02/14) הודה הנאשם שתקף את בת זוגו בכך שהכה אותה בפניה ובידיה באגרופים. כתוצאה מכך, נגרמו לבת הזוג פצע מדמם בשפתייה, שריטה מדממת על אמת ידה, אדמומיות ונפיחות מתחת לעין. הנאשם הורשע בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ובהפרות הוראה חוקית. על הנאשם נגזרו 9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו ו-7 חודשי מאסר על תנאי.

25.6. בת"פ 4018/09 (ראשל"צ) מדינת ישראל נ' פלוני (10/10/13) הנאשם הודה והורשע בכך שלאחר שהמתלוננת השליכה תמונה משותפת לרצפה, הצמידה הנאשם לקיר, סטר לה והפילה לרצפה. כשניסתה המתלוננת לקחת ממנו את הטלפון כדי להתקשר למשטרה, הדפה הנאשם, אך המתלוננת הדפה את הנאשם בחזרה ונגרמו לה סימנים אדומים בידיה. על הנאשם נגזרו מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי למתלוננת.

25.7. בת"פ (פ"ת) 29487-11-12 מדינת ישראל נ' פלוני (07/05/13), הודה הנאשם בכך שאחז במתלוננת, שרט בידו את צווארה ואת כתפה השמאלית, ואף תלש מצווארה שרשרת והשליכה לרצפה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת שריטות. על הנאשם נגזרו חודשיים מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה ומאסר על תנאי.

25.8. בעפ"ג (מרכז) 42679-02-13 ספיר סנדלר נ' מדינת ישראל (23/04/13) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בשתי עבירות של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות כלפי בת זוגו ובכליאת שווא שלה. על הנאשם נגזרו 5 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 1,500. בעקבות הערעור, הופחת משך עבודות השירות לחודשיים.

25.9. בת"פ (רמ') 14801-08-10 מדינת ישראל נ' יורי גלידישב (16/03/11), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, בכך שהכה על אפה של רעייתו דאז באמצעות ספר עבה. על הנאשם, בעל עבר פלילי רלוונטי, נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 3,000.

25.10. בת"פ (כ"ס) 36213-04-11 מדינת ישראל נ' שמואל תירם (03/10/12), הודה והורשע הנאשם בתקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות ובאיומים. בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם קילל את המתלוננת, אשר השיבה לו בקללות. אז תפס הנאשם בשני סלי כביסה, זרק אותם לעברה, ובעקבות דבריה אחז בצווארה. בעוד המתלוננת מתקשרת למוקד 100, לקח הנאשם מטאטא, שבר אותו והדף את המתלוננת באמצעות המקל. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי בסך ₪ 2,500 למתלוננת.

25.11. בת"פ (פ"ת) 38322-10-13 מדינת ישראל נ' דוד רוסיא (05/05/14), הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם הודה בכך שהכה את המתלוננת במכת אגרוף ופגע בעינה השמאלית. המכה גרמה להחמרת חבלה קודמת, שנגרמה מאירוע שאינו קשור לנאשם. על הנאשם נגזרו 4 חודשי עבודות שירות, מאסר על תנאי, צו מבחן ופיצוי בסך ₪ 2,500 למתלוננת.

25.12. בת"פ (רמ') 32056-01-14 משטרת ישראל תביעות - שלוחת רמלה נ' פלוני (29/12/14), הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. בהתאם לעובדות כתב האישום, עת שבה המתלוננת לביתם, תפס הנאשם בגרונה, חנק אותה והיכה בפניה. בהמשך דחף אותה לכיוון הרצפה. בתגובה וכדי לחמוק מהנאשם, דחפה המתלוננת את הנאשם וגרמה לשריטה בפניו. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת נפוחות ואדמומיות בלחיה השמאלית. על הנאשם הוטלו 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי בסך ₪ 5,000 למתלוננת וצו מבחן.

26. ישנם גם מקרים בהם בתי המשפט הסתפקו בצווי של"צ, ונמנעו מגזירת מאסר בעבודות שירות או מאחורי סורג ובריח, בדומה לפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם.

27. בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בית המשפט יתחשב בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובכללן הפגיעה הפיזית במתלוננת, וחלקו העיקרי והמרכזי של הנאשם באירוע. הנאשם היה מודע למעשיו ולפסול שבהם, ויכל להימנע מביצועם, אך מנגד, לאירוע לא קדם תכנון מוקדם.

"אלימות במשפחה תוביל על דרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין" (כב' השופט רובינשטיין בע"פ 2148/13 דבאס אדמה נ' מדינת ישראל. 16/12/14).

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שירשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריה. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר" (כב' השופט חשין בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד בן עווד נ' מדינת ישראל. 07/06/05).

28. נוכח בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם במקרה שלפניי נע בין מאסר קצר לבין 6 חודשי מאסר, שבמקרים המתאימים, יכול וירוצו בעבודות שירות.

העונש המתאים:

29. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בית המשפט רשאי להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ככל שסבר כי ראוי לתת להן משקל. בהתאם, זקפתי לטובת הנאשם את העובדה שהוא נעדר עבר פלילי; את הפגיעה של העונש בנאשם, כמפורט בתסקיר שירות המבחן; את נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו ואת חזרתו למוטב; שיתוף הפעולה של הנאשם והחיסכון בזמן השיפוטי; את התנהגותו החיובית ושומרת החוק של הנאשם בדרך כלל; את ההליך החיובי והמוצלח שעבר הנאשם בקבוצה הטיפולית, וכן את התקופה הממושכת שחלפה ממועד ביצוע העבירה, תקופה בה לא בוצעו ע"י הנאשם עבירות נוספות.

יוער, כי הנאשם הצביע על חובות והליך פש"ר שניהל, אך המדובר בהליך שהסתיים בהחלטה על מתן הפטר לנאשם (פש"ר 62524-03-14, החלטה מיום 06/03/17).

30. בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, לאחר שהתרשמתי מהשיקום שעבר הנאשם ומההליך החיובי בו לקח חלק בעקבות האירוע נשוא כתב האישום, מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם **לקולא**, ולהטיל עליו את העונשים שלהלן:

30.1. שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות, בהתאם לתכנית שהכין שירות המבחן. במידה ויהא צורך לשנות את מקום ההשמה, יבצע שירות המבחן את השינוי, וידווח על כך לבית המשפט. מובהר לנאשם, כי במידה ולא ימלא אחר הצו, עונשו יידון מחדש.

30.2. חודשיים מאסר על תנאי, אותם ירצה הנאשם אם יעבור תוך שנתיים מהיום עבירת אלימות כנגד הגוף.

30.3. צו מבחן למשך שנה. המבחן יהיה בפיקוח שירות המבחן ללא צורך בצו שיפוטי נוסף. הנאשם מוזהר, כי אם לא יעמוד במבחן, הוא צפוי לגזירת עונשו מחדש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

יצוין, כי בהעדרי ולבקשת הצדדים, כב' השופטת פיינשטיין הקריאה את גזר הדין ומסרה העתקו לידי הנאשם וב"כ הצדדים.

ניתן היום, ה' חשוון תשע"ח, 25 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.